

PREMI DE PINTURA INTERNACIONAL GUASCH CORANTY

2018

ANDREA LERIA

Espanya, 1980

Fa tres anys vaig tornar a Barcelona i vaig començar a entrevistar, de forma sistemàtica, la meua àvia, cercant claus sobre els meus primers anys de vida. Durant aquest període ella, en la seva desubicació i desmemòria, ha retornat a la seva infantesa. Jo recupero fragments de la meua història mentre ella perd la seva.

Aquesta instal·lació és el registre d'aquest procés o diàleg entre les dues. La imatge al saló de casa és una manifestació de la quotidianitat (present) i fa referència al punt inacabat i inestable. El dibuix evoca la seva imatge de nena i les seves fotografies de jardins són el futur perfecte que denota una acció futura ocorreguda amb anterioritat.

Aquesta dona extraordinària em va ajudar a explorar com el passat ens defineix, fins i tot quan no som capaços de recordar el que va succeir ahir. D'aquesta manera, el passat coexisteix amb el present, forjat amb les experiències quotidianes. Veiem una realitat: *el jardí infinit*.

Hace tres años regresé a Barcelona y comencé a entrevistar sistemáticamente a mi abuela materna buscando claves sobre mis primeros años de vida. Durante este periodo ella, en su desubicación y desmemoria, ha retrocedido a su niñez. Yo recupero fragmentos de mi historia mientras ella va perdiendo la suya.

Esta instalación es el registro de este proceso o diálogo entre ambas. La imagen en el salón de su casa es una manifestación de lo cotidiano (presente) y hace referencia a lo inacabado, a lo inestable. El dibujo evoca su imagen de niña y sus fotografías de jardines son el futuro perfecto que denota una acción futura ocurrida con anterioridad.

Esta mujer extraordinaria me ayudó a explorar cómo el pasado nos define, incluso cuando no somos capaces de recordar lo que sucedió ayer. De esta manera, el pasado coexiste con el presente, forjado con las experiencias cotidianas. Vemos una nueva realidad: *el jardín infinito*.

Three years ago, I returned to Barcelona and began having regular interviews with my maternal grandmother, to look for clues about my early childhood years. Confused and forgetful by that stage, she had reverted to a child-like state; I was recovering fragments of my story at the same time as she was losing hers.

This installation is the record of this two-way process or dialog. The film shot in the living room of her house is a manifestation of the everyday (present) and captures what is unfinished and fragile. The drawing evokes her image as a child, and her photographs of gardens are the future perfect, representing a future action which has already taken place.

This extraordinary woman helped me explore how our past defines us, even when we are unable to remember what happened yesterday. In this way, the past coexists with the present, forged by everyday experiences. We see a new reality: *The Infinite Garden*.

El jardín infinito Barcelona 2017

